

LATVAS

No. 32. Metai X

Rugpj.-August 2, 1930

ETSR valet
respublikānē
bibliotēkai

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“L A I V A S”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

VIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

Evangelija

LUK. 16, 1—9.

ANUO metu Jėzus pasakė savo mokiniams šitą prilyginimą: Buvo vienas turtingas žmogus. Jis turėjo užvaizdą. Tas buvo jam apskūstas, kaip kad būtų išaikvojęs jo lobį. Todėl jis pasišaukė jį ir jam tarė: Ką tai girdžiu apie tave? Duok apyskaitą savo užveizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaizdas gi pats sau vienas sakė. Ką veiksiu, kad mano valdovas atima iš manęs užveizdavimą? kasti neįstengiu, elgetauti gėdžiuos. Žinau, ką darysiu, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kuomet būsiu atstatytas nuo užveizdėjimo. Taigi jis suvadino savo valdovo skolininkus vieną po kito ir sakė pirmajam: Kiek tu esi skolingas mano valdovui? Tas atsakė: Šimtą statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo raštą, greitai sėskis ir rašyk: penkias dešimtis. Po to jis tarė kitam: Tu gi kiek esi skolingas? Tas jam pasakė: Šimtą saikų kviečių. Jis jam tarė: Imk savo raštą ir rašyk. Aštuonias dešimtis.

Lekcija.

ROM. 8, 12—17.

BROLIAI: mes neesame kūno skolininkai, kad gyventumėm kūniškai. Nes jei jūs gyvensite kūniškai, numirsite; o jei dvasia mairinsite kūno darbus, būsite gyvi. Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai. Jūs juk gavote ne vergystės dvasią, kad jums vėl reiktų bijotis, bet gavote įsūnystės dvasią, kurioje šaukiame: Abba, Tėve! Pati Dvasia duoda liūdimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai ir tėvainiai; tėvainiai Dievo ir bendra tėvainiai Kristaus, jei tik drauge kenčiame, kad būtumėm draugo ir pagarbinti.

Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes šio pasaulio vaikai gudreni su sau lygiais už šviesos vaikus. Ir aš jums sakau: Darykite sau prietelių pagalbą apgaulingų turtų, kad jums mirus priimtų jus į amžinąsias padangtes.

Užsakykite “LAIVĄ” Savo Giminėms Į Lietuvą

Kataliko Visuomeniškos Pareigos.

Rašo: *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*

(Tąsa).

Amerikoje katalikybė turi pilną laisvę. Ar gali Amerikos valdžia nusiskusti, kad katalikai neremia valstybės reikalų, kad jie netinkami piliečiai, ar rasite nors vieną kataliką, kuris būtų pasakęs, kaip sako kaikurios protestonų sektos, jogei jų sąžinė draudžianti stoti į karą, ar daryti ištikimybės priesaiką. Teko matyti pas kai kuriuos klebonus valdžios atsiųstus padėkos diplomus už širdingą ir uolią pagalbą, kurią anie teikė valdžiai karo metu.

Amerikos valdžia tuom pasirodė didžiai kultūringesnė ir žmoniškesnė, negu Prancūzijos, nes ši pastaroji karui ištikus ir buvo pareikalavusi pagelbos iš kunigų, vienuolių, seselių, kurių tūkstančiai žuvo karo laukuose, o kiti tūkstančiai paliko sužeisti: be kojų, be rankų. O štai karui pasibaigus p. Herriot'as ruošia naują įstatymą, kuriuo yra išvaromi iš tėvynės tie, kurie, kovodami už jos gerovę, neteko sveikatos. Sujudo visa Prancūzija dėl to bedievių masonų nežmoniškumo, pasipylė protestai, valdžia išsigandus laikinai sustabdė nežmoniškų įstatymų vykdymą, lauks matyt patogesnių laikų savo dėkingumui parodyti. Atsiras, be abejo, koks pamišėlis fanatikas, kuris pasakys, kad katalikai negerai piliečiai, nes neklausą valdžios įsakymų.

Ne pro šalį bus prisiminti ir Lietuvos kylimą. Kas pirmutinis pareikalavo Lietuvos nepriklausomybės, kieno balsais tapo nutarta toji nepriklausomybė? Vien katalikiškųjų organizacijų atstovų, visi cicilikai ir bedieviai apleido salę protestuodami, kad jiems nereikia nepriklausomo

mos tėvynės, užtenka jiems federacijos su Rusija. Mat jie bijojo, kad nebūtų suminti ir ištremti į Sibirą. Juk ir katalikams grėšė tas pats pavojus, o vis vien turėjo drąsos stoti už Tėvynę.

Pirmieji Lietuvos kareiviai savanoriai, tai katalikai, bet ne iš vardo tik, o iš darbų, tai doriausi Lietuvos sūnūs. Kelis iš tokių savanorių turime Marijonų vienuolijoje Lietuvoje broliukais. Štai koks elementas išgirdo pirmiausia Tėvynės šauksmą.

Pažvelgkime dabar į Amerikos santykius ir paklauskime, kas daugiausia yra pasidarbavęs lietuviybės naudai? Tik katalikai. Tai nepasigyrimas, tai faktas. Yra suorganizuota apie 120 lietuviškų parapijų, kiek bažnyčių, mokyklų, svetainių, pastatyta yra lietuviška ligoninė, į kurią ir bedieviai ateina ieškoti prieglaudos.

O kuo gali pasigirti bedieviai? Ugi turi porą svetainių, katalikų pinigais pastatytų, įsibrovę į valdybas dėliai katalikų apsileidimo, užgrobė jas ir pavertė katalikybės griovimo lizdais. Turi keletą laikraščių ir tai tik nesusipratusių katalikų pinigais palaikomų, kad sutrukdžius katalikams jų darbus. Jeigu katalikai atsisakytų nors kartą skaityti bedieviškus laikraščius, greitai laiku nebelyktų nei vieno lietuviško bedieviško laikraščio. Verta, kad katalikai nors kada padarytų sąžinės sąskaitą iš šių dalykų.

Katalikybė yra gausus visuomeniško darbo šaltinis ir akstinas, daug reiktų parašyti knygų, kad išdėsčius visus darbus, kuriuos amžiams bėgant katalikybė yra nudirbusi visuomenių naudai.

Artimo meilės įsakyme randasi tas nepaprastas akstinas, kuris vertė visų amžių šventuosius užmiršti visiškai save, o pasišvęsti žmonijos naudai, akstinas, ku-

ris ir šiandien traukia tūkstančius abiejų lyčių jaunuolius atsižadėti savo šeimos, atsižadėti turto ir visų gyvenimo patogumų, atsižadėti liuosybės ir atiduoti visas savo jėgas vienuolių dispozicijon, kad nieku nekliudomi, galėtų sėkmingiau dirbti žmonijos naudai.

Katalikybės politinis programos.

Katalikybė neturi savo politinio programo, ji palieka tautoms ir valstybėms visišką liuosybę organizuoti prigimties teisių ribose.

Prancūzijos katalikų dalis manė, kad katalikybės idealas yra monarkija, kad visokios respublikos ir demokratijos yra bedievybės išmislai, todėl geras katalikas galis būti tik monarkistas. Šv. Tėvas Leonas XIII tą klaidą išaiškino, išleisdamas raštą apie valstybių sutvarkymą, kuriame išdėstė, jogei katalikybei vis vien yra kokį valdymo būdą tauta sau pasirinks, vieno tik reikalauja, kad teisingumo dėsniai nebūtų įžeisti.

Pareiga.

Pareiga yra darbas, kuri reikia atlikti. Kiekvienas mūsų atlieka dviejų rūšių darbus: vienus, kuriais mes stengiamės ap rūpinti savo reikalus, kad palaikytumėm savo gyvybę, pav. valgome, miegame etc., kitais darbais siekiame visuomenės naudoti, kad palaikytumėm visuomenės gyvybę ir buvimą. Kalbėsime apie šios antrosios rūšies darbus.

Žodis pareiga nori pasakyti, kad yra uždedama moralė prievarta tokį darbą atlikti, kad jo neatlikimas užtraukia ant žmogaus kaltę, dėliai kurios žmogus pasidaro baustinas, nors toji bausmė ir nebūtų jam pritaikinta.

Mums katalikams svarbu yra sužinoti, kokie darbai visuomenės naudai yra mums uždedami po prievarta, apsileidimas kuriuose padaro mus baustiniais, kaltais.

Pareigos valstybės linkui.

Katalikas yra dviejų visuomenių narys: Bažnyčios ir valstybės, todėl ir jo pareigos yra dvilypės: Bažnyčios ir valstybės linkui.

Teisingumo dėsniai reikalauja, kad jeigu gauni, tai ir tu turi duoti. Gauni pav. prekę, mokėk pinigų. Jeigu dabar mes gauname iš visuomenės labai daug, tai būtina turime atsilyginti tai visuomenei. Visuomeniškas darbas nėra koks sportas, kurį galima mėgti, arba ne, bet yra moralė prievarta, paremta teisingumo dėsniais.

Jeigu kas abejotų, ar jam ką duoda visuomenė, nes viskas, ką jis turis, esą jo paties uždirbta, tai būtų siaurapročio žmogaus galvojimas. Kasdien tūkstančiais atvejų mes naudojames milžinišku visuomenės patarnavimu. Imk laikraštį. Ten surinktos žinios iš viso pasaulio. Porą centų užmokėjęs, žinai, kas darosi visam pasauly. Siunti laišką, užmoki kelis centus ir tau toji visuomenė nugabena jį, kur tu tik nori. O bandyk pasiųst pasiuntinį su savo laišku, ar jis važiuos tau už kelis centus pav. Lietuvon?

Kiekviena visuomenė yra gyvas organizmas, kurio artimiausias rūpestis yra savės išlaikymas.

Visuomenės gyvybė yra palaikoma įstatymais. Kol tie įstatymai veikia, valstybė ar visuomenė laikosi; įstatymams nustojus veikti, visuomenė griūva, lygiai, kaip kūnas miršta, kuomet ar kraujas pagenda, ar širdis nustoja plakusi.

Pirmoji pareiga. Kiekvieno visuomenės nario pirmoji ir pagrindinė pareiga — nelaužyti įstatymų, bet savo gyvenimą tvarkyti sulig įstatymais. Žinoma, jeigu tie įstatymai neužgauna žmogaus prigimties, kas labai dažnai atsitinka diktatoriško režimo metu.

(Daugiau bus).

Sielos Takai Tobulybēn.

Rašo *Kun. D-ras K. Matulaitis, M. I. C.*

(Tāsa).

Pasistengsime žymesnius patarimus suimti keliais punktais, kad būtų galima lengviau suprasti juos ir įgyvendinti.

Kaip šventieji danguje džiaugiasi savo laimės aureole — vainiku, taip pamaldieji ant žemės, tinkamai elgdamiesi, pagamina sau viešąją žmonių pagarbą, net to nenorėdami. Jeigu proto nurodymais žmogus tvarko savo kūno judėjimus, pojūčius, valgi ir rūbus, kuriais vilki, — įgyja viešojo padorumo dorybę.

Sulig išoriniu poelgiu žmonės vieni kitus įkainuoja. Vieni yra mandagaus, inteligentiško pasielgimo asmenys, kiti yra neaptašyti storžieviai; vienų pasielgimas patraukiantis, kitų — atstumiantis.

Tobulybės siekiantieji asmenys turi būti šiuo žvilgsniu tobuli: nei per daug, nei per mažai. Labai malonu yra matyti dvasionį, kurio visas išorinis pasielgimas yra gražus, grakštus be išisokimų, rimtas be pavėlavimų, skubus, skaidrus be neramybių; subrendęs, reikale atkaklus, ypač ginant Dievo garbę ir dorybes, bet be užsidegimo, be piktumo.

Kiekvienas krikščionis privalo tvarkyti visą savo išorinį elgesį, žinodamas, jog viešuoju padorumu gali žymiai pagelbėti silpnesniems sugrįžti prie Dievo. Be to, jo asmeninė tobulybė to reikalauja. Todėl:

1. reikia vengti nepaisymo dvasios, lengvapėdiškumo, staigumo, vėlinimosi, ar nuduoto rimumo.

2. Kalbėdamasis su kitais, rankomis nemytykuok; nesikabinėk prie žodžių, nešūkauk.

3. Vengk meilinosi, lepšišškumo savo žodžiuos ir darbuos, o taip gi nebūk akiplėša, ar storžievis.

4. Žinok, kada reikia kalbėt ir kada tylėti; nepertrauk kitų kalbos, neatsiprašęs.

5. Akimis nešaudyk, bet ir į vieną daiktą neįsisipoksk. Galvą laikyk tiesiai, kiek pasida-

vusią priekin; nelenk jos ant kairio, ar dešinio peties.

6. Kalbėdamas nedaryk grimasų, minų, bet būk savo veido išraiška palankus tam, kuriam kalbi, būk skaidrios dvasios.

7. Vilkėk savo pastoviui tinkamą rūbą, geriau bus pasirinkti paprastesni, bet padoringi išvaizdos ir be ryškių papuošimų.

8. Paprask lygiai rimtai ir padoriai užsilaikyti pats vienas būdamas, kaip būdamas viešose vietose prie daugelio žmonių.

9. Viešame pasirodyme ir pasipuošimuos pasirink verčiau žemesnį, negu žymesnį būdą.

10. Neatsisakyk kalbėtis su vargšais, prastais darbo žmonėmis ir del Kristaus meilės jiems nuolankiai galėdamas patarnauk.

„Taigi visa, ko jūs norite, kad žmonės jums darytų, ir jūs jiems darykite,“ (Mat. 7, 12) mokina Išganytojas. „Pagaliau, broliai, kas tik yra tiesa, kas tik gerbtina, kas teisinga, kas šventa, kas meilinga, kas turi gerą vardą, jei kas yra dorybė, jei kas yra girtina drausmė, apie tai mąstykite,“ ragina šv. Povilas apaštalas (Pilyp. 4, 8). „Neduokime nė vienam jokio papiktinimo, kad mūsų tarnystė nebūtų peikiamą, bet visame parodykime save, kaip Dievo tarnus“ (2 Kor. 6, 3-4).

§3. IŠVIDINIŲ JAUSMINGŪJŲ GALIŲ VALYMAS.

39. Žmogaus išvidinės jėgos.

Kiekvienas sveikas žmogus turi visus išorinius kūno pojūčius. Paprastai jų skaitoma yra penki: matymas, klausimas, užuodimas, skonis ir palytėjimas. Kokią turime iš jų naudą, kokius pavojus dvasiniam gyvenimui ir kaip tuos kūno išorinius pojūčius sutvarkyti ir apmąstyti, — gana plačiai svarstėme. Dabar imame svarstyti išvidines žmogaus jėgas.

Kartu su išoriniais kūno pojūčiais turime keletą išvidinių jausmingųjų galių, kurias skaitoma žmogaus kūno savumais, o ne protingosios sielos pajėgomis.

1. Nelaimėje kilus pasiaubai, vieno asmens žodis, nurodantis tiksliausį išsigelbėjimo būdą, gražina visiems savo būklės suvokimą.

2. Svajonių ir sapnų šalyje viešpatauja žmogaus vaidentuvė. Ji vaivorykštės spalvomis dabina malonius dalykus, o tamšos baimingais šešėliais vengtinus daiktus.

3. Jeigu prisieina įvertinti, kiek sveria, kaip toli, ar kaip aukštai yra kuris nors daiktas, tai atlieka jausmingoji įvertinimo jėga. Aišku, protas jai pagelbsti.

4. Dažnai prisimename malonias valandas, patirtus pojūčiais smagių jausmų, k. a. kokius skanius valgius valgėme svečiuose ir t.t., — tai mums primena jausmingoji atmintis.

5. Maldos metu kartais užaina įstabus jausmingas malonumas. Jisai nėra sielos pajėga, o kūno galia. Delei to ir malda, tuo malonumu papuošta, vadinasi jausmingoji malda, o pats malonumas, — sentimentalizmu.

Visos šios jausmingosios galios padeda suprasti, įvertinti jausmais patiriamus dalykus. Yra dar kitos žmoguje jausmingos galios, kurios įvairiais geismais apima širdį. Yra tai jausmingieji geiduliai arba geidimai.

1. Jeigu kuris nors asmuo, ar daiktas mums patinka, — norime jį turėti, susivienyti su juo; iš čia kyla *meilės* geismas.

2. Tie-gi dalykai ar asmenys, kurie kliudo turėti tai, ką mes mylime, pav. liga kliudo mums džiaugtis sveikata, sukelia mumyse *neapvykanto* geidulį.

3. Jeigu mūs mylimas dalykas ar asmuo, pav. geroji motinėle, nėra kartu su mumis, kyla širdyje artinantis mus prie mylimo asmens geismas — *troškimas*.

4. Bet artinanties blogybei, kurios nekenčiame, pav. bausmei, atjaučiame norą *pažvelgti*, turime *vengimo* norą.

5. Apturėję mėgstamą daiktą, turime *džiaugsmo* geidulį.

6. Jei gavome nepatinkamą, nemėgstamą

dalyką, norime atsitolinti nuo jo ir jaučiame *liūdį*.

7. Pasitaiko, jog mylimas dalykas sunkiai yra pasiekiamas. Tada sukyla *drąsa*.

8. Jeigu-gi blogybė yra sunkiai išvengiama, — atjaučiame *baimę*.

9. Kol yra galimybės mylimą daiktą gauti, nors sunkiai pasiekiamą, mus džiugina *viltis*.

10. Jeigu nebelieka nei kokios galimybės, — sukyla *nebviltis*, *nusiminimas*, *desperacija*.

11. Kuomet gi blogybė paliečia mus, — smarkiai sukyla *piktumo* geidulys, kuris pažadina keršto geismą.

Be šių jausmingųjų žmogaus galių ir geidulių, turime dar protingosios sielos medžiaginį pasaulį viršijančias galias: 1. dvasinę atmintį; 2. protą; 3. laisvą valią.

Šiame skyriuje panagrinėsime jausmingųjų galių: vaidentuvės, jausmingos atminties; ir sentimentalizmo apmarinimą ir vienuolikos pagėidimų sutvarkymą, kad jie visi tarnautų mūsų dvasiniam gyvenimui, o paskui pažvelgsime į sielos dvasines galias.

(Bus daugiau).

Žodžio Reikšmė ir Galybė.

K. Zujančkas, M. I. C.

Karaliaus rūmai. Muzika, dainų garsai veržiasi pro didelius langus į gražiuosius parkus. Karalius ir jo šeima sėdi prie gardumynais apkrauto stalo ir gėrasi savo laime. Tik štai įeina vyriausias dvaro užvaizda ir drebančiu balsu suunka: “Šviesiausias karaliau, mieste revoliucija.” Karalius, kaip perkūno trenktas, virsta iš savo minkštos kėdės, kiti apalpta.

Ošia gražus miškelis, apsupęs ūkininko namus. Šeima vakarieniauja. Ramūs, linksmai šnekučiuoja. Staiga įpuola tarnaitė ir visa gerkle rėkia: “Dega, dega...” Ir, žiūrėkit, kas pasidarė? Koks sumišimas! Palikę visi garuojančią vakarienę, šoka net per langus, vaikai verkia, moters klykia...

Tamsus kalėjimas. Langas apkaustytas geležinėmis štangomis. Ant akmens grindų parpuolęs rauda mirtin pasmerktas nusidėjėlis. Štai tuoj išmuš paskutinė valanda. Girdisi žingsniai, duryse sužvanga raktai, pasmerktajam net plaukai ant galvos sustoja. Iš sargo lūpų pasigirsta: “Bausmė tau dovanota.” Koks džiaugsmas!

Štai šitie trumpučiai pavyzdžiai aiškiai parodo kokią įtakmę į žmogų padaro vienas žodis. Žodį drąsiai galime pavadinti pasaulio valdovu.

O kas tas žodis? Iš kur jis eina? Žodis—žmogaus burnos tarmuo. Kas žmogus? Žmogus — Dievo tvarinys. Ką žmogus turi, ką gali, visa Dievo suteikta. Taigi, ir kalba, susidedanti iš žodžių, yra Dievo dovana. Štai bekalbis žmogus. Jis mato, kad kitų lūpos kruta, supranta, kad jie kalbasi, bet jis pats negali išstarti nė vieno žodžio. Koks jis nelaimingas. Pasaulis, jei žmonės negalėtų kalbėti, būtų apmiręs, negyvas.

Dievas tverdamas pasaulį jau vartoja žodžius, nors savo galybe ir be jų būtų galėjęs sutverti. Ar žaltys rojuje būtų galėjęs sugundyti Ievą, jei nebūtų vartojęs žodžių? Niekuomet. Kas ir šiais laikais paveikia didžiausias žmonijos mases? Tik žodis. Iš tiesų, žodis yra toji milžiniškoji pajėga, prieš kurią ir ginklai tyli.

Šiandien jau puikiai žodžio galybė suprantama. Ją naudoja ir dorai silpninti, ir tikėjimui naikinti, ir valdovams nuo sostų versti, trumpai sakant, su žodžiu kur norėsi ten prieisi, ką tik norėsi padarysi. Ir kaip gaila, kad ta gražiausioji Dievo dovana šiandien panaudojama kovai prieš patį tos kalbos Davėją, prieš visa tai, kas gera, kas kilnu, kas traukia žmoniją iš vargo ir t.t.

Čia aš nekalbėsiu apie neigiamąsias žodžio savybes, bet apie kai kurias teigiamąsias. Sakau apie kai kurias, nes tų savybių yra labai daug.

Žodis sutaikina. Šiandien viešpatauja nesutikimai ir vaidai, pilni teismai, pilni kalėjimai. Šias blogybes tegali pašalinti vien tik taikus ir geras žodis. Štai du asmens, kurie vienas kito baisiai neapkenčia, dega pykčiu ir kerštu. Bet vienas jų prisiartina prie savo priešo, apkabina jį ir sako: “Atleisk, brolau.” Priešas nusišypso, piktumas pereina. Ir štai taika ir ramybė. Ar čia teismo reikėjo? Ne! Jei žmonės tinkamai suprastų, kaip vienas nuolankus žodis naikina visus barnius ir nesutikimus, tai teismai neturėtų ką veikti. Tiesa, kada žmogus yra susierzinęs, tada jam gali atrodyti, kad tais švelniais žodžiais norima iš jo pasijuokti, bet toki žodžiai, kelis kartus pakartoti, tikrai sujaudins ir baisiausias priešas turės nusileisti. Visos senos ir sunkios žaizdos kartą turės užgyti amžinai.

Žodis suramina. Kada žmogų ištinka

skaudi nelaimė, tada jo nuliūdimumi nėra galo. Niekas jam nemiela, visi jam atrodo esą priešai. Jo liūdesys dar labiau padidėja, kada jis mato kitus linksminantis, o jam niekas nė žodelio nepasako. Bet prisiartink tada prie jo, išreišk širdingą užuojautą, suramink, parodyk, kad dalį jo nelaimės paimi ant savo pečių. Pamatysi tada, kaip dėl tavo kelių žodžių rudžiugo jo širdis, veidas pasidarė linksmesnis. Kad ir menkai valandėlei jis užmiršo savo nelaimę. Tu ne tik jį suraminai, bet pats įgyjai pagarbos. Kitą kartą jis pats prisiartins prie tavęs ir nuoširdžiai pasipasakos savo vargus. Iš tokių atsitikimų kyla neviena gražiausia prietelystė.

Duok vargšui pavargėliui išmaldą ir smarkiai jį išbark. Ar ta išmalda jam bus maloni? Ne! Priešingai, jei neturi ką duoti, eidamas pro šalį, užkalbink tą pavargėlį, paguosk jį, o kaip jam bus malonu, kaip jis jausis patenkintas. Gal visai dienai jį suraminai.

Žmogus savo kalba gali vadovauti tūkstančiams, patraukti juos prie savęs ir paskui visus pakreipti prie gero, prie amžinojo tikslo-Dievo. Kodėl šv. Pranciškaus Saleziečio kalba stebindavo visus įvairaus amžiaus ir luomo žmones? Kodėl ta jo kalba niekas negalėdavo atsigėrėti? Dėl to, kad iš jo lūpų plaukė tik geri žodžiai. Bet tuos gerus žodžius nepakan-ka išstarti vien tik lūpomis. Jei tavo žodžiai neplaukia iš tavo širdies gelmių, nėra suvienyti su tikrąja meile, nuoširdumu, tai jie yra tušti be reikšmės, neturi savyje to stebuklingo balsamo, bet, priešingai, yra nuodai. Tiesa, nelengva pamylėti savo priešą, ar kokį kitą asmenį, kurio nemėgiame, ar yra negražios išvaizdos.

Gerai žodžiai suvienyti su mūsų širdies atvirumu, meile, yra nenugalima jėga. Be to, bendrai imant, geri žodžiai tei-

kia mums dvejopos naudos: mus pačius ir kitus daro laimingais. Tėvas Faber sako: "Jei mūsų žodžiai pasižymėtų savo gerumu, tai daug mažiau turėtume kliūčių į dangų." Kalba yra didelis žirnių pripiltas indas, iš kurio tie žirniai reikia perpilti į kitą indą, turintį laibą kakliuką. Jei atsargiai pilsime, tai pataikysime, pasieksime tikslą, o jei smarkiai, be atydos, tai neturėsime jokios naudos ir dar daugiau vargo pasidarysime. Taigi, nors kalba yra labai brangus daiktas ir tiek daug žmonijos gyvenime turi reikšmės, tačiau kaip mažai tesistengiame ja tinkamai naudotis.

—o—
Kilmės Dėkingumas.

LONDONAS. (Anglija). Anglijoje, itin Londone gyvuoja katalikiškoji organizacija, vardu "Crusade of Rescue." — "Gelbėjimo Karžygiai." Jų tikslas globoti apleistus berniukus. Į tą organizaciją yra įsirašiusių daug žymių ir pasiturinčių žmonių.

Keturiasdešimt penki metai atgal Lordas Denbigh sutiko vaiką, Jurgį Murphy, besibastantį miesto gatvėmis. Jis paėmė jį į prieglaudą. Vėliaus Lordas patalpino vaiką į dailydės dirbtuvę savo ūkyje, Newnham. Vaikinas dirbo ten uoliai ir teisingai. Vėliau jis iškeliavo į Vakarų Afriką, kurioje jis pradėjo prasigyventi. Savo uždirbtus pinigus jis siuntė Lordui Denbigh, kad juos įvestintų į saugias pramonės įstaigas.

Galutinai, Jurgis Murphy mirė. Jis paliko sutaupintų pinigų \$20,000. Jis padarė testamentą, kuriuomi trečią savo turto dalį paskyrė tai organizacijai, kuri jį mažą priglaudė, išmokė ir padarė žmogum.

PETRUKAS.

Petrukas tai asmuo ne iš pasakos. Dar neseniai jis gyveno, atkreipdamas į save visų dėmesį. Galima jį buvo matyti lakstantį po pievas arba žaidžiantį prie jūros kranto netoli S. Malo, šiaurės-vakarinėje Francijoje. Vasarą, skraidant šiltame, saulėtame ore įvairiausiems žiogams, lakstė Petrelis paskui juos visai nekreipdamas dėmesį į tai, kad geltonos gėlių dulkelės tepė šviesias jo kojines. Kaip gerai žvėjis vieno tenorėjo: kuodaugiausia pagauti tų vargšų skaiستsparnių aukų, nors tai ir brangiai kainuotų. Nykstant žiogams, apleisdavo Petrelis pievas ir laukus ir bėgdavo prie jūros kranto. Tenai, jūrai atslūgus ir atidengus akmenis ir uolų šmotus, išeidavo Petrelis su tinklu ir krepšiu. Vėžiai bėgdavo nuo jo, ieškodami sau slapuko nendrėse. Bet vikrus Petrelis šokdavo paskui juos į vandenį ir, gaudydamas vėžius, metė juos vieną paskui kitą į pakabintą ant peties, lengvą krepšelį. Bet ne visas jo gyvenimas buvo žaislas. Dirbdavo Petriukas taipgi nemažai. Jau spalio mėnesį, užsivilkęs grakštų savo švarkelį ir pakišęs po pažastimi knygas, eidavo Petrelis mokyklon. Turėjo jį nuolat globoje mylimas jo Angelas Sargas.

Apie Dievo Motinos Apsivalymo šventę, sukako Petruui 7 metai. Kelioms dienoms praėjus, jo parapijinėje bažnyčioje, buvo atlaikytos misijos. Nusidėjėlių atvertimui buvo reikalingos maldos, ypač mažų vaikučių. Taigi Petrelis, žinodamas tai, priėjo prie pirmos šv. Komunijos. Nuo to laiko, pagal norą šv. Tėvo, buvo prie Dievo Stalo kasdieniu svečiu. Tuo būdu dirbo mūsų Petrelis misijų darbu ir taipgi mokė kitus, žinoma, ne iš sakyklos, kaip kunigas. Jis tik meldėsi ir ėjo prie šv. Komunijos kasdieną, o tas labiau veikė į kitus, negu gražiausias pa-

mokslas. Petrelis buvo taip uolus, kad mažesni vaikai išrinko jį savo, šv. Komunijos lygos, sekretorium.

Kaip lygos sekretorius, pradėjo Petras oficialiai susirašyti su kun. misijonierium. O, kaip yra įdomūs ir žavėtini Petrelio laišakai! Davė man juos misijonierius, aš gi, pataisęs kur-ne-kur rašybos klaidas, paduodu juos viso pasaulio vaikučiams.

—o—

Balandis 1912 m.

Maloningasis Tėve!

Tai Petrelis rašo Kunigui Misijonieriu laišką ir nori pasakyti, kad minėjo Jį nuo misijų kasdieną. Vyresnieji vaikai man pasakė, kad Jums važiuojant lydėjo Jus stotinė. O, kaip aš norėčiau ir-gi paalydėti, bet nieks man apie tai nepranešė, o pagalios esu dar mažas ir mamytė man liepia gultis 8 val.

Pirmadienį pasibaigė mūsų atostogos. Mokytojas sakė, kad yra manimi patenkintas. Jis sakė, kad aš dabar geriau mokaus, bet ir turiu gerai mokytis, nes juk kasdien einu prie šv. Komunijos. Vienok visų pamokų dar neįstengiu išmokti ir darau rašybos klaidų. Dabar-gi prižadu labiau stengtis, kad Kunigas Misijonierius matytumėt mano pažangą. Stengsiuos taipogi būti geru lygos nariu. Brangusis Tėveli, V. Dievas palaimins mane, ar tiesa, jei aš Jį mylėsiu? Aš myliu Jį visa širdimi ir nuolat Jam tai kartuju. Nuo to laiko, kai Jūs išvažiavot, vieną dieną nebuvau prie šv. Komunijos, bet atleisk man, Tėveli, tai ne mano kaltė! Į bažnyčią išsirengiau anksti, bet Mišių šventų nebuvo, nes buvo laidotuvės. Į mane nieks nekreipė dėmesį, nes juk esu dar toks mažas! Jonukas, mano brolis, kaip ir aš, yra I-jame lygos skyriuje. Aš jį prikalbinau, kad stotų ir labai iš to džiau-

giuosi, nes žinau, kad Vaikelis Jėzus džiaugiasi, jei daug vaikų kasdien eina prie šv. Komunijos. Namie dabar jau nėra taip negeras. Tik tėvelis dar kartais pyksta ant manęs, kad be pavelinimo nuėinu nuo stalo ir, kad pešuosi su Elenyte. Turėjau už tai gauti rykščių, bet kol kas dar negavau ir turiu vilties, kad jau nebegausiu.

Petras.

Balandis.

Brangusis Tėveli!

Aš labai mėgstu rašyti Jums. Noriu Jums dabar pasakyti, kad visuomet myliu Jėzų Kristų ir Panelę Švenčiausią, vienok nežinau ar Jie mane myli, nes turiu dar daug netobulybių. Mamytė nori, kad aš pasakyčiau Tėveliui, jog nevisuomet esu klusnus, kai ji man liepia nesipti su Elenyte ir kliūdyti jai. Kartą net susimušėm, bet prižadavau Tau, Brangusis Tėveli, daugiau to nedaryti.

Esu tikras tinginys, linksniuotės man visiškai nesinori mokytis. Kartais esu neklusnus mokytojui ir sauvalingas, namie-gi nenoriu valgyti sriubos ir žuvies. Tai yra visos mano netobulybės, bet aš tuoj pasitaisyčiau, kad Vaikelis Jėzus džiaugtųsi, matydamas mane kasdien einantį prie šv. Komunijos.

Išmokau atmintinai rytmečio pasiaukojimo maldą. Kalbu ją kasdien atbudęs ir aukoju už sielas skaistykloje, arba kad praleisčiau visą dieną Jėzaus Širdies garbei. Šventų Mišių metu kalbu ražančių: pirmą paslaptį kalbu Maldos Apaštalystės intencija, antrą — šv. Tėvo; trečią — tėvelio, ketvirtą — mamytės, penktą — savo brolio Jonuko, ir Elenytės intencija. Po kiekvienos paslapties kalbu trumpą maldele, kurios mane mamytė išmokė: „Vaikeli Jėzau, duok man būti geru ir protingu. Globok tėveli, mamytę, Jonuką, Elenytę ir palaimink mus visus.“

Petras.

P. S. Į mūsų lygą kaskart vis daugiau nori įsirašyti naujų vaikų. Jų visų pavardes turiu užsirašęs knygutėje. Prie šv. Komunijos kasdien eina 10 vaikų; 8 eina du kartus į savaitę, o 30 — kas sekmadienį. Ženkliukų dar nieks nepametė, nes aš juos visuomet po šv. Mišių surenku. Spaudžiu Kunigą karštai

Tavo mažas sekretorius

Petras D'Airelle.

Gegužės, 1912 m.

Brangusis Tėveli!

Mano Bobutė pyko ant manęs už tai, kad einu kasdien prie Švenčiausio. Ji to nedaro, nors yra už mane daug vyresnė. Ji man sakydavo: „Visai nėsi geras.“ O aš jai tuomet atsakydavau taip, kaip Tėvelis mums liepė: „Brangioji bobute, einu prie Švenčiausio ne todėl, kad esu jau geras, bet todėl, kad būčiau geras ir prižadavau labiau stengtis būti geras.“ Dabar jau ji mane paliko ramybėje.

Ryte atsikeliu pats, tik Jonukas man padeda apsiauti batelius. Į bažnyčią einam drauge. Tyleliukai nulipam laiptais ir tėvelis nepabunda. Visuomet prašau tėčio, kad atliktų Velykinę išpažintį, bet jis to niekuomet nedaro ir dar-gi visiškai nesimeldžia. Kas rytas prašau Dievulio, kad atverstų tėtį. Dažnai verkiu, palikęs vienas namie, nes bijau be tėtuko eiti dangun. Jūs mums sakėte, kad kiekvienas, kuris neatlieka Velykų išpažinties, sunkiai nusideda ir papiktina kitus. Pasakiau tai tėtukui, bet jis liepė man nurimti. Brangusis Tėveli, melski už mano tėtį.

Spaudžiu Kunigą karštai, karštai

Petras.

MUSŲ DARBAI

IEPOS 16 d. "Drauge" tilpo sekantis Federacijos Sekretoriato raštas:

"Labai maloni ir džiuginanti pasiekė mus žinia, kad mūsų tarpe gyvenęs ir dirbęs sunkų visuomeninį darbą Jo Kilnybė prof. kun. dr. Pranas Būčys, buvęs Am. Lietuvių R. K. Federacijos pirmininkas, liko konsekruotas vyskupu.

Tikrai didelė garbė tenka Tėvams Marijonams, nors, palyginamai, jaunai Kongregacijai, bet iš savo tarpo susilaukusiai jau du vyskupu: Vilniaus vyskupo vėliau Popiežiaus specialio Atstovo Lietuvai a. a. arkivyskupo Jurgio Matulevičiaus, kuriam teko atlikti didelį istorinį darbą, suorganizuojant Lietuvos Bažnytinę Provinciją ir dabar Bizantinėms Slavų apeigoms skirtas vyskupas prof. dr. Pranas Būčys.

Amerikos Lietuvių R. K. Federacija tikrai gali ir turi kuo pasididžiuoti, matydama vieno iš savo buvusių vadų pasiekus taip garbingos ir turinčios didelės pasaulinės reikšmės vietas.

Pora metų tam atgal J. E. Vyskupas Dr. P. Būčys garbingai atstovavo Amerikos lietuvius katalikus Eucharistiniame Kongrese, įvykusiame Sidney, Australijoje, ir grįždamas Lietuvon per Jungtines Am. Valstybes, prieš sėsiant laivan, atvyko Brooklynan ir a. a. kun. A. Kodžio sukviestame katalikų būrelyje viešai padėkojo Am. Lietuvių R. K. Federacijai, kuri teikėsi jį įgalioti atstovauti Amerikos lietuvius katalikus Eucharistiniame tų metų Kongrese ir apmokėjo Jo kelionės išlaidas. O gal tai ir paskutinis kartas amerikiečiams teko pasimatyti su taip garbingu savo buvusiu vadu, nes dabar nuskirtas taip atsakomingsai vietai vyskupu vargu galės kada nors, ameri-

kiečius, aplankyti.

Amerikos Lietuvių R. K. Federacija su dideliu džiaugsmu sveikina savo buvusį pirmininką J. E. vyskupą Dr. Praną Būčį ir linki ilgiausių metų, taipgi sveikiname Tėvų Marijonų Vienuoliją, susilaukusią savo Vyriausiam Vadovui taip garbingo paaukštino.

Tegyvuoja Tėvai Marijonai!"

Kolegijos Remėjai:

Kun. J. Šeštokas New York, N. Y.	
(Garbės Remėjas)	20.00
Ag. Simanauskienė Kenosha, Wis.	3.00
Mag. Kierutė Northampton, Mass.	3.00
C. Urbon Blue Island, Ill.	3.00
Ona Jasinskienė Chicago, Ill. ..	3.00
Rev. Simonaitis Elizabeth, N. J.	3.00
Ona Sakevičienė Baltimore, Md.	3.00
J. Radzevičius Sheboygan, Wis.	3.00
Juoz. Kiserauskas Kenosha, Wis.	3.00
M. Tamkevičienė Aurora, Ill. ..	3.00
Petr. Dapkevičienė Long Island City, N. Y.	5.00
Jon. Kvietkauskas Gr. Rapids, Mich.	5.00
Barbora Juškienė Chicago, Ill. ..	5.00
Marcelė Račas Waterbury, Conn.	5.00
Petras Stasevičius Kenosha, Wis.	3.00
Mot. Są-gos 14 kp. Sheboygan, Wis.	10.00
Andrius Staniulis Lietuva	5.00
Ant. Andrulonis Shenandoah, Pa.	7.00
Petras Staniulis Lietuva	5.00
Ona Janušauskaitė Lietuva	3.00
Ant. Grabauskas Worcester, Mass.	3.00
J. Adomaitienė Phila., Pa.	1.00
Pr. Kazlauskienė Phila., Pa.	3.00
Magd. Grubinskienė S. Boston, Mass.	3.00
Mar. Monkuvienė Cicero, Ill.	4.00
Valer. Vaišvilienė Cicero, Ill.	3.00
M. Laipinienė Montello, Mass. ..	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas

Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

CHICAGO, ILL. Chicagos gyvenimas yra labai įdomus. Čia gyvena lietuvių daugiau negu Kaune, nes apie 100,000. Turime 11 parapijų, prie jų mokyklas ir svetaines; turime Šv. Kazimiero Akademią mergaitėms, dvi Vienuolijas: Šv. Kazimiero Seseris ir Kunigų Marijonų Vienuoliją. Čia gerai gyvuoja 500,000 dol. vertės Lietuvių Labd. Są-gos Šv. Kryžiaus Ligoninė. Iš Chicagos išeina lietuvių katalikų dienraštis "Draugas," savaitraštis "Laivas," dvisavaitinis "Vytis" ir mėnesinis "Motery Dirva."

Anot turimų žinių, Chicagoje veikia 81 universitetą baigęs profesionalas: k. a. daktarai, advokatai, inžinieriai ir kiti. Turime 45 profesionalus biznierių: vaistinininkus, okulistus, graborius. Gerai gyvuoja 29 finansinės įstaigos: bankai, školimo bendrovės; 44 real estate, nekilnojamojo savasčių pardavėjai; 73 gamybos įmonės; k. a.: spaustuvės, kepyklos, siuvyklos; 25 namų statytojai; 54 krautuvės; 298 mėsinių; 45 valgyklos; 175 bealkoholinių gėrimų krautuvės; 52 gazolino stotys, 65 automobilių garadžiai; 161 asmeniškų patarnavimo įstaigos, k. a. kirpyklos, taxi-cab, apdraudos agentūros etc. 45 visuomeniškos įstaigos: bažnyčios, mokyklos, svetainės, teatrai, ligoninė.

Stipriausiai stovi finansiniai lietuviai katalikai. Antroji vietoj tautiniai nusiteikę laisvamaniai. Menkiausi yra socialistai.

Chicagos lietuviai valdo daugiau 100 milijono dolerių.

Chicagoje bus 1933 m. pasaulinė paroda. Miestas ruošiasi. Numatomi įvairūs nauji milijoniniai darbai. Lietuviai, be abejo, toje parodoje tinkamai pasirodys. Chicagoje yra bedarbių, bet vos 4 ar 5 nuoš. Darbai pagerės, kai susisiekiimo bendrovė ims vesti naujas gatvekariams linijas—bėgius.

Iš Amerikos galima telefonu susisiekti su Lietuva.

NEW YORK. Telefonų ir Telegrafų kompanija liepos 16 d. įvedė iš Amerikos telefonu susisiekimą su Lietuvos miestais Kaunu ir Klaipėda.

Su tais Lietuvos miestais gali bile kas susisiekti dienomis ar naktimis iš visų didesniųjų Šiaurinės Amerikos miestų.

Kauno ar Klaipėdos telefonu sujungimas atsieina 35 dol. 25c. Po to už kiekvieną kalbamą minutą mokama po 11 dol. 75c.

Dovanėlė.

"Laivas" yra sumanęs iškilmingai ir su dovanomis paminėti J. E. vysk. Pr. Būčio vardo dieną — 3 gruodžio.

Kas norės pats pasiųsti jam dovanėlę atskirai, tegul užrašo tokį adresą:

Right Reverend Bishop Pr. Būčys, M. I. C. Piazza di S. Nicolo da Tolentino, 31 Roma — Italy. Europe.

Kas-gi norės prisidėti su dovanėle prie "Laivo" rengiamos dovanos, ir suteiks bent \$2.00 auką, gaus J. E. vysk. Pr. Būčio įdomią knygą: "XXIX Tarpautinis Eucharistinis Kongresas."

Iškirpkite šį kuponą ir siųskite: "Laivas" 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Gerb. "Laivo" Redakcija,—

Prisiunčiu dovanėlę \$.....
Jo Eksc. vyskupo Pr. Būčio vardo dienai ir prašau man pasiųsti jo knygą: "XXIX Tarpautinis Eucharistinis Kongresas."

Vardas

Adresas

.....

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Turėjau ginčą su vienu kataliku. Jis tvirtino, kad kunigas nekonsekruoja komunikantus, kuriuos žmonės priima, konsekracijos laiku, bet kad jie pasišvenčia kielike, kada kunigas atsigręžęs į žmones tris kartus kalba: "Domine non sum dignus." Aš tikiu, kad konsekracijos metu kunigas konsekruoja komunikantus. Kas iš mudviejų turi teisą?

L. S. Baltimore, Md.

ATSAKYMAS. Tavo pusėje tiesa. Tu teisingai ir katalikiškai tiki. Per Mišias, kada kunigas konsekruoja "hostia," kartu tais pačiais žodžiais, tuo pačiu laiku ir ta pačia intencija, jis konsekruoja ir komunikantus. Po to jis pakelia konsekruatą hostiją aukštyn, kad tikintieji pagarbintų Jėzų Kristų, kuris toje hostijoje apsigyveno po paveikslu duonos. Komunikantų jis nekelia aukštyn delto, kad jie yra ta pati hostija, kaip ir josios mažosios dalelės ir juose tas pats Jėzus Kristus, kuris yra pakeliamas hostijoje.

Tikėti, kad tik tada komunikantuose atsiranda Jėzus Kristus, kada kunigas atsigręžęs sako: "Domine, non sum dignus," yra nekatalikiška. Gi jei tikėtų, kad tik tuomet komunikantai pasidaro "Kūnas ir Kraujas Viešpaties Jėzaus Kristaus, kada tikintieji priima Komuniją, būtų dar blogiau, nes tuomet katalikai virstų kaip ir kokiais stabmeldžiais, priklausydami ties altorium, kuriame laikomas šv. Sakramentas, nes tuomet ten būtų tik paprasta prėska, kvietinė duona, o ne Jėzaus Kristaus Kūnas ir Kraujas.

Taigi tikrasis katalikų tikėjimas būvo, yra ir turi būti, kad komunikantai konsekruojama per Mišias konsekracijos laiku, prieš patį pakilėjimą ostijos ir kieliko ir kad juose visuomet yra Jėzus

Kristus. Todėl katalikai, garbindami tą Jėzų Kristų, esantį tuose komunikantuose, priklausia ties tuo altoriumi, kuriame tie konsekruoti komunikantai yra laikomi.

KLAUSIMAS. Ką reiškia žodis "Amen," kadangi jis ir žydų maldnamiuose girdėti vartojamas?

Water-rio Sekretorius.

ATSAKYMAS. Žodis "Amen" lietuviškai reiškia "Tebūnie taip."

Žodis "Amen" vartojamas po maldų ir juomi mes pareiškiame, kad įvyktų gyvenime taip, kaip maldoje buvo kalbama. Vietoje "Amen," galėtume sakyti "Taip teįvyksta" arba "Tebūnie taip."

KLAUSIMAS. Kodėl į "Laivą" pradėjo kabintis visos "varlės". Tik patėmykime pastaruosius "Laive" klausimus, pilnus negražių ypatiškunų, artimų užgauliojimų — parizejiškumo? Sekretorius.

ATSAKYMAS. Gal įžiūri pradedančias lipti į "Laivą" "varles," bet "L." Redakcija jų neįžiūri. Ji rūpinasi patarnauti nuoširdžiai visiems. Gal kas nors veidmainiškų klausimų paduoda; gal ir ypatiškunų juose yra, bet "Laivo" Redakcija, kiek gali, viską švelnina ir visiems stengiasi patarnauti.

Jėzus Kristus matydavo, kad fariziejai veidmainiškai Jam duodavo paklausimų, norėdami iš Jo atsakymų Jį apkalinti ir Jam kenkti, bet Jis jiems atsakinėdavo, kad juos išpėtų ir visus kartu pamokintų.

"Laivas," kiek jo jėgos jam leidžia, stengiasi sekti Jėzaus Kristaus pavyzdžiu.

Milžiniškas Ateitininkų Kongresas.

Birželio 21, 22 ir 23 d. Kaune įvyko ateitininkų jubiliejinis kongresas, kuriame dalyvavo 2,169 dalyviai. Toks gausus mokslą einančios jaunuomenės ir jį užbaigusiuju suvažiavimas yra labai retas atsitikimas. Suvažiavimo gausumas rodo, kaip labai brangūs ir vertinami yra Kristaus paskelbtieji idealai mokytojų žmonių tarpe.

Kongresas praėjo labai plačia ir turininga programa. Jis sušauktas trejopo jubiliejaus proga: 1,500 metų nuo šv. Augustino mirties, 500 m. nuo D. L. K. Vytauto Didžiojo mirties ir 20 m. nuo ateitininkų organizacijos įsteigimo.

Į kongresą teikėsi atsilankyti ir pasakyti labai gražią sveikinimo kalbą Apaštališkojo Sosto Nuncijus J. E. Ark. Bartoloni. Teikėsi atsilankyti aukštieji mūsų bažnyčios hierarchijos atstovai: J. E. vyskupai su J. E. Arkivyskupu Metropolitu Skvirecku priešaky.

Kongresas gavo sveikinimą ir laimimą šv. Tėvo. Šv. Tėvas savo sveikinime džiaugiasi ateitininkų organizacija, kaip turėjusia daugelį nuopelnų praeity ir daug žadančią ateičiai.

Šv. Tėvas savo laiške linki Lietuvos katalikams studentams ir moksleiviams atnaujinti per savo tikėjimą bei pamaldumą savo uolumą, kad mūsų tėvynė spindėtų atgimimo aušra, kaip įgijusi Vytauto laikais šviečiančios garbės, klestėjo ir švietė.

Šv. Tėvas, prašydamas Aukščiausiojo Lietuvai naujų ir gausiausių malonių, iš visos širdies siunčia ateitininkų organizacijos nariams, jų vadams ir jų visų šeimoms savo ypatingą laiminimą.

Kongresą sveikino mūsų visi vyskupai, KVC, įvairios katalikų organizacijos ir atskiri asmenys. Taip pat kongresą sveikino ir kai kurios net priešingos savo

ideologija organizacijos.

Visas kongresas, be pradedamojo ir baigiamojo visumos posėdžio, praėjo atskiromis sekcijomis: visuomenininkų, eucharistininkų, abstinentų ir kt.

Birželio 22 d. buvo labai graži sporto šventė ir labai įspūdinga p. V. Bičiūno parašyta misterija "Amžių Karžygis."

Į sporto šventę buvo atvykę net vokiečių katalikų sportininkai. Sporto srity ateitininkai pasirodė pirmoje vietoje; nugalėjo net ir vokiečius.

Misterija "Amžių Karžygis" buvo vaidinama po atviru dangumi. Nežiūrint tam tikrų pasireiškusių trukdymų, misterija sutraukė keletos tūkstančių žiūrovų minią. Misterija parašyta Vytauto Didžiojo garbei, liečiant patį Vytautą Didįjį, keliantį tautos dvasią ir patriotinius jausmus.

Kongresas Ateitininkų federacijos vadu vieton atsisakiusio prof. Šalkauskio išrinko prof. K. Pakštą, gi į federacijos tarybą: J. E. vysk. Reini, Dr. Turauską, prof. Mykolaitį—Putiną, Dr. Bistrą, Dr. Bielskų, Dr. Ruginį, Dr. Raulinaitį, p. Krikščiūniene, kun. Malakauską ir Dr. Leimoną; į revizijos komisiją: kun. prof. Kemėšį, p. Starkienę, Dr. Jasaitį, Dr. Ruginienę ir Dr. Karvelį; į garbės teismą: Dr. A. Juška, Dr. J. Grinių ir doc. B. Vitkų.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.